

מראות ליום המוות: שומרי המחץ המיוחדים מסתערים על המכנינים הצרפתיים, אכנים בכצועים המצילים על הארץ

"דולפין — איזה שם יפה כדי להציל את צרפת!" קרא העתונאי הצרפתי ז'אן ז'אק סרבאן שרייבר. "ז'אן ד'ארק היתה בת עשרים, כאשר אומץ לבה וקורבנה החזירו לצרפתים את החשק להתערב בעניינינו עצמם. דולפין ריגאר היתה בת ארבע, בשבוע האחרון, כאשר היא — הקורבן החרימפסע של הרוצחים — הפכה קדושה למען העם של פאריס..."

ההשחאה לז'אן ד'ארק, הבתולה מאורי-ליאן, לא היתה מופרכת לגמרי. כי מעטים המאורעות בחיי צרפת שזיעזעו את מצפון הצרפתים כמו המאורע שאירע לפני שבועיים, ביום הרביעי בערב.

רוצחי האויא-אס, המחותרת הפאשיסטית, הטמינו פצצה בביתו של הסופר אנדרה (גורל אדס) מאלרו, שרהתרחבות של ממשלת דה-גול. כרגיל, הוטמן המטען הפלאסטי בשעה שלפי ידיעת המתנקשים לא נמצא קרובנם בבית. כי הפאשיסטים, שרצחו ועינו אלפים באלג'יריה עצמה, נזהרו עד

דולפין בים הים

פני הזוועה שתי תמונות של דולפין ריגאר, הנערה שגרמה למהפכה הגדולה של השבוע האחרון. מימין: תמונה מן האלבום של משפחת ריגאר, המראה את ריגאר בת ה-4. משמאל: אחרי התפוצצות שהרסה את עיניה ופניה.

כה מלהרוג אנשים בצרפת עצמה, מחשש פן תקום נגדם דעת הקהל הצרפתית. ואמנם, מאלרו לא היה בבית. אבל הי פצצה היתה חוקה מכפי שחישבו המתנקשים מוגי-הלב. הנפץ האדיר הגיע עד ל'קומה הראשונה שם גרה משפחת פועל. בחדר-הילדים נמה דולפין ריגאר הקטנה במיטתה, עם בוכתה בורועותיה. כשהתעוררה הילדה החיננית, עגולת-הפנים, כבר נחרץ גורלה. למעלה ממאתיים רסיסי זכר-כית חדרו לפניו ולשאר חלקי גופה הבלתי-מיכוסים. הפנים הושחתו ללא תקנה. רופאים נואשים ביקשו להציל את ראייתה.

★ ★ ★

למחרת היום הופיעה תמונתה של דולפין הקטנה בעתונים — ומשהו קרה להמוני פאריס.

המשה-עשר אלף מהם יצאו מיד לרחוב, להפגין את זעמם נגד הרוצחים. קרה מה שקרה פעמים רבות: המשטרה, שאינה עושה כמעט מאומה כדי לתפוס את רוצחי אויא-אס, גייסה את מלוא כוח-המחץ שלה כדי לדכא את זעם הקורבנות. בקתות רובים, כאלות, בקפיצים בעלי גולות-עופרת, בשוליי-מעיליהם המלאים עופרת, היכו ב'פועלים ובסטודנטים הוועמים.

הפעם היה הקרב אכזרי. תוצאותיו: שמרנה מפגינים הרוגים ביניהם שלוש צעירות ונער בן 15.

אלא שהפעם הגדישה המשטרה את הסאת. מפקדיה הפאשיסטיים לא חישבו את התוצאות. שרשרת המאורעות, שהחלה בקורבנה של דולפין הקטנה, התקדמה לשיאה.

★ ★ ★

מור פני דולפין השסועות וגופות ה'מפגינים והכפגנות, התאחדו בפעם הראשונה השמאל והמרכז של צרפת. מן הקומוניסטים ועד הקאתולים, התאחדו ארגוני הפועלים, התלמידים ואנשי-הרוח. הם קראו להפגנת עם אדירה, ללחם את הקורבנות.

ביום השלישי, ה'13 בפברואר, אירע המאורע הגדול. למעלה מחצי מיליון פאריסאים הצטרפו להפגנת-לחייה צפופה, ש'אורכה הגיע לקילומטרים רבים. מזה דור לא ראתה צרפת הפגנה כזאת. היא הוכיחה בצורה שלא נשמעה לשתי פנים: העם הי צרפתי רוצה בשלום באלג'יריה, בחיסול הסכנה הפאשיסטית.

הממשלה הבינה את הרמז. היא מיהרה לחתום על זכרון-דברים עם הפל'ין לסיום המלחמה. דולפין ריגאר, שאושר חייה נהרס, חוללה מיפנה בחיי צרפת.

מקום הזוועה מיטתה של דולפין, למחרת ההתפוצצות הנוראה, שנועדה להרוס את דירת הסופר אנדרה מאלרו. תמונות אלה של הקורבן החף מפשע של המאבק האזרחי, הרעידו את מצפונה של פאריס כולה.

כמתפללת נראית צעירה זו, ש'נשארה בודדת בשטח אחרי שהסתערות הרצח של השוטרים עברה.